

Arrest

nr. 244 513 van 20 november 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Avenue Cardinal Mercier 82
5000 NAMUR**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart staatloos te zijn, op 15 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 november 2018 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 januari 2020 werd die aanvraag door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de CGVS) niet-ontvankelijk verklaard, op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), meer bepaald omdat verzoeker in Griekenland de vluchtelingenstatus kreeg toegekend.

Op 8 juni 2020 werd verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg van Henegouwen, afdeling Bergen als staatloze erkend.

Op 9 juli 2020 werd het beroep dat verzoeker tegen de beslissing van de CGVS van 30 januari 2020 instelde, bij arrest nr. 238 314 verworpen.

Op 18 augustus 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1)

naam : [A.]

voornaam : [M.I.H.]

[...]

nationaliteit : Palestina

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/01/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 09/07/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1.1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 7 en volgende van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast voert verzoeker een klaarblijkelijke beoordelingsfout aan en *“de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden, zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”,*

“Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 18/08/2020 tegen mijn verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13 quinquies) nam en die aan de verzoekers op 20/08/2020 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekers;

Dat bij een vonnis van de 21de kamer van de Tribunal de Première Instance du Hainaut, division de Mons, section famille d.d. 08/06/2020, is de statuut van staatloosheid aan de verzoeker erkennen (Stuuk 2);

Dat het is dus onmogelijk om de bestreden beslissing te uitvoeren;

Dat het dus nodig is om het bestreden besluit te schorten, zo niet nietig te verklaren;

2. Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoeker op het grondgebied van België;

Dat de verzoeker zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch sociocultureel milieu heeft leren kennen;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België door verenigingen particulieren gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

“De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen” (CE(RS) 25/05/1998, arrest nr. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald);”

2.2. De artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de

aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

2.3.1. Naar luid van artikel 8 van de Vreemdelingenwet vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 die werd toegepast, hetgeen in casu het geval is. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, en toont verder niet aan waarin de door hem aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet precies is gelegen.

2.3.2. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat hij op 8 juni 2020 als staatloze is erkend, en het aldus onmogelijk zou zijn om het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren.

In de bestreden beslissing wordt bepaald dat verzoeker *“het bevel [wordt] gegeven om het grondgebied van het België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich ernaar toe te begeven.”*

Samen met de verwerende partij in haar nota, stelt de Raad vast dat verzoeker in Griekenland internationale bescherming geniet. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de bewering dat het onmogelijk is om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren, omdat hij staatloos is. Evenwel toont hij niet aan dat en hoe deze status in de weg zou staan van een terugkeer naar Griekenland, het land waar hij een beschermingsstatus geniet en waar hij dus toegelaten is tot verblijf. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hierover bijkomend moest worden gemotiveerd en evenmin dat de verwerende partij niet zorgvuldig zou hebben gehandeld. Dit onderdeel van het middel kan derhalve niet worden aangenomen.

2.3.3. Verzoeker voert daarnaast aan dat de verwerende partij rekening diende te houden met zijn goede integratie op het Belgisch grondgebied, die volgens hem groter is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst.

Samen met de verwerende partij stelt de Raad evenwel vast dat geen bewijsstukken van die voorgehouden integratie worden aangevoerd. Aangaande het loutere feit dat verzoeker sedert november 2018 in België verblijft, kan worden opgemerkt dat de normale binding die ontstaat met België enkel door het verloop van een zekere tijd, op zich niet voldoende is om aan te nemen dat hij hier geïntegreerd is en een privéleven heeft. Verzoeker poneert dan wel dat hij veel mensen heeft leren kennen in het Belgische socio-culturele milieu, maar toont dit op geen enkele manier aan. Aangezien verzoeker niet in concreto aantoont dat hij hier een beschermenswaardig privéleven zou hebben, valt niet in te zien hoe de verwerende partij hiermee rekening zou hebben moeten houden. Het tweede middelonderdeel kan evenmin worden bijgetreden.

2.4. Samengevat moet worden gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen of het niet of niet afdoende heeft gemotiveerd. Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5. Het beroep wordt verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS